

El viatge cap a l'equitat implica personalitzar l'educació

El gran repte de la inclusió és la formació del professorat

per Ana Moreno

ENTREVISTA A BARBARA BRAY

Què la va dur a dedicar-se amb tanta passió i esforç a fer de les aules llocs més inclusius?

Fa molt de temps que ho faig. Aviat em vaig adonar que la majoria dels alumnes no s'involucraven a l'escola i vaig començar a llegir. El llibre "Pedagogia de l'oprimit" de Paulo Freire em va impactar molt. Freire defensa bàsicament que el sistema està creat per al fracàs d'alguns perquè uns tenen més avantatges que altres. Vaig veure aquesta opressió de primera mà a les comunitats amb més índexs de pobresa als EUA. Vaig treballar un temps a la zona de la badia de San Francisco en col·legis de gent molt pobra i vaig veure nens marginats i professors que no els entenien. Els professors ensenyaven un pla

d'estudis que no era rellevant per a la gent de la comunitat. Molts dels nens aprenien a anar a l'escola, es tornaven obedients per a no tenir problemes. A les aules es percebia una sensació d'"impotència apresada". A aquestes escoles hi havia pocs o cap professor model de conducta per a la comunitat dels seus alumnes. Els recursos eren limitats i antiquats. Molts dels alumnes no creien en si mateixos com a estudiants. Aquesta "opressió" va estar arrelada al sistema durant anys.

Em vaig adonar de la urgència que tothom compregués que la creació d'una classe inferior entre els més desafavorits afectava les oportunitats i els recursos necessaris per ensenyar amb eficàcia. A més, afectava la forma d'aprendre dels nens, cosa que els impedia assolir el seu màxim potencial. Així que vaig pensar:

"alguna cosa cal fer per canviar aquesta situació".

Crec que podem canviar això si les escoles, els dirigents, els professors i la comunitat treballen plegats. Encara que hi ha polítiques que mantenen l'estatu quo, tal com explico al post "[Per què el canvi és complex](#)" jo no em rendeixo i tinc esperança i somnis per als nostres infants i el que l'aprenentatge significa per a ells i el seu futur.

És ambaixadora de l'ODS 4 (Agenda 2030). Ens podria dir les seves expectatives sobre aquest objectiu, en què consisteix la seva activitat com a ambaixadora i com podria donar suport a aquest objectiu de desenvolupament sostenible?

Sí, soc ambaixadora de la Cohort 3

The background is a vertical stack of four colored bands: dark blue at the top, reddish-brown, dark teal, and orange at the bottom. Overlaid on these bands are various white geometric shapes, including concentric circles, squares, triangles, and wavy, multi-lined paths. The shapes are scattered across the page, creating a complex, abstract pattern.

Barbara Bray, estratega d'aprenentatge creatiu, ha dedicat tota la seva vida a la millora de l'educació a través de la personalització de l'aprenentatge. És coautora de "Make learning personal", "How to personalize learning" i cofundadora de "Personalize learning LLC". És escriptora, educadora, assessora d'institucions educatives i conferenciant. El seu darrer llibre "Define your WHY" ha tingut una gran acollida entre els docents.

La inclusió requereix que tot el personal es responsabilitzi de tots els alumnes perquè assoleixin el seu màxim potencial

de TeachSDGs. La nostra missió és triple, d'una banda, connectar amb educadors globals involucrats en els Objectius de Desenvolupament Sostenible, de l'altra compartir recursos oberts i accessibles, planificacions didàctiques i projectes globals directament alineats amb els ODS (Objectius de Desenvolupament Sostenible). I finalment impulsem el treball de les Nacions Unides en educació mitjançant la promoció i divulgació entre educadors, alumnes, pares i membres de la comunitat de tots els nivells educatius.

Els docents implicats en els ODS

han descobert que hi ha milers d'educadors de tot el món amb els quals es pot col·laborar en projectes globals, amb recursos gratuïts disponibles a múltiples plataformes.

El Projecte Objectius s'inicia el gener de 2022. Els professors poden inscriure's a la web "[Goals project](#)". Els docents que hi participen reben un kit gratuït que inicia els nens als ODS. En el procés, els professors aprenen a garantir una educació equitativa de qualitat investigant un dels ODS que aborda un problema global i sobre el qual poden actuar localment.

Què és per a vostè una escola inclusiva i a quins desafiaments s'enfronta una escola que vol recórrer un camí de transformació cap a una major inclusió i equitat?

Una escola inclusiva vol dir garantir que els alumnes de qualsevol procedència -situació socioeconòmica, ètnia, raça, gènere o codi postal- tinguin un accés a l'educació i als serveis que sigui equitatiu. El repte a què s'enfronta una escola que vol emprendre un viatge transformador cap a una major inclusió i equitat és que els seus professors s'esforcin per trobar maneres d'incloure tots els alumnes. El procés implica animar els professors a treballar en equip i també en col·laboració amb els alumnes.

Algunes experiències útils poden

ser:

- **Les reunions de classe:** dedicar un temps diari a reunions matutines per conèixer cada un dels alumnes, aprenent sobre les seves històries, noms i cultures. Abans que se'n vagin, és bo convidar-los a compartir quins riscos van assumir en el seu aprenentatge o alguna història que hagi significat alguna cosa per a ells.
- **Ensenyament en equip:** Formar equips tipus comunitats professionals d'aprenentatge (PLC) formats per professors, professors de recursos, bibliotecaris i experts en abordar problemes o projectes específics.
- **Col·laboració entre professors:** Planificar temps perquè els

professors es puguin reunir per planificar i treballar junts.

- **Col·laboració entre classes:** Els professors poden contactar amb altres professors externs al col·legi per col·laborar en projectes de classe.

Com es podria crear una cultura inclusiva que vegi la diversitat com una cosa positiva i fomenti l'equitat entesa com a igualtat d'oportunitats per a tothom?

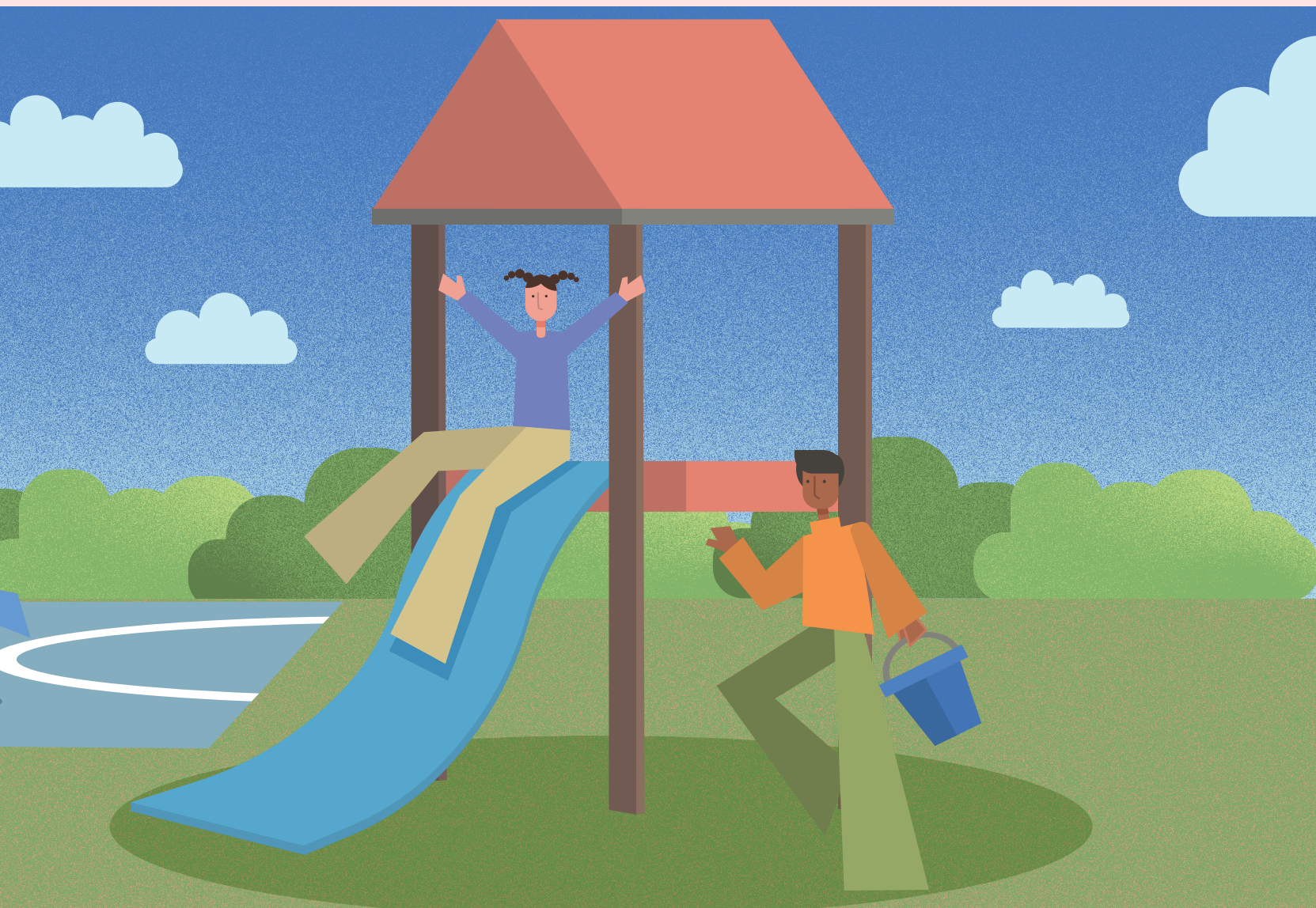
La veritable inclusió implica tots els adults de la comunitat escolar, des

de les famílies i els professors fins a les empreses locals i les agències governamentals. Això inclou el personal de suport com a assessors, terapeutes, psicòlegs i treballadors socials.

Una cultura inclusiva implica:

- **Responsabilitat compartida** entre totes les parts interessades. La inclusió requereix que tot el personal es responsabilitzi de tots els alumnes perquè assoleixin el seu màxim potencial.
- **Conèixer les històries:** començar convidant els "stakeholders" a

Una cultura que valora a tots els alumnes els permetrà descobrir l'alegria i el propòsit de l'aprenentatge

Els alumnes han de saber que el motiu pel qual ensenyem se centra a canviar les seves vides per alguna cosa millor

compartir la seva història sobre qui són, la seva cultura, sobre la seva família i el seu propòsit. A continuació, animar els professors a donar exemple als alumnes.

- **Valors fonamentals:** Tots els membres de la comunitat escolar segueixen les mateixes creences, visió i missió i contribueixen en el procés de disseny.
- **Impliqueu totes les famílies:** Poseu-vos en contacte amb les famílies en les dues primeres setmanes de classe i de forma continuada.

Com la personalització i les pràctiques inclusives dins de l'aula poden ajudar a vèncer les barreres a la participació i a l'aprenentatge?

L'aprenentatge personalitzat consisteix a fer que els alumnes facin seu l'aprenentatge i desenvolupin la capacitat d'acció. És on els professors se senten còmodes deixant que els estudiants tinguin veu i puguin triar com aprenen millor. L'aprenentatge personalitzat és confiar que els alumnes aprenguin a la seva manera. Els professors i els alumnes es respecten i valoren mútuament i contribueixen a la classe en conjunt.

Ens sentim "agents" quan tenim el control de les coses que succeeixen al nostre voltant; quan sentim que podem influir en els esdeveniments. El "[learner agency](#)" és un sentiment important que els alumnes han de desenvolupar. Els alumnes han de comprendre:

- Quan necessiten un nou aprenentatge i com aprendre el que necessiten.
- Quan necessiten desaprendre el que ja no els serveix.
- Quan necessiten tornar a aprendre allò que necessiten per tenir èxit.

Per crear una aula inclusiva en què tots confiïn i respectin els altres, cada membre ha de tenir un [sentit de pertinença](#). Perquè tots els alumnes creixin i prosperin, hem de crear entorns on cada nen sigui reconegut i validat com un alumne amb talents, interessos i creences úniques.

Una cultura que valora tots els alumnes els permetrà descobrir l'alegria i el propòsit de l'aprenentatge. La construcció d'aquesta cultura, però, no es produeix de la nit al dia. Cada nen necessita tenir un sentit de pertinença a la comunitat de l'aula i sentir que tots a la classe se'n preocupen abans d'enfrontar-se al que és acadèmic.

Vaig crear el quadre d'[Enfocaments de l'Ensenyament i l'Aprenentatge](#) que distingia els quatre enfocaments: tota la classe, diferenciació, individualització o personalització, per apaivagar els temors sobre el canvi al voltant de l'ensenyament i l'aprenentatge. Es tracta de centrar-se en la persona que aprèn, però això fa temps. És possible que els estudiants no estiguin preparats per deixar-se portar i es resisteixin al canvi, i els professors poden no tenir el suport, els recursos o el temps per llançar-se a canviar la forma d'ensenyar immediatament.

El Disseny Universal per a l'Aprenentatge (DUA), desenvolupat per David Rose i Anne Meyer del [CAST](#) (Centre de Tecnologia Especial Aplicada), ofereix suggeriments sobre com els alumnes poden reduir les barreres i maximitzar l'aprenentatge. Les directrius del DUA es basen en coneixements científics sobre com aprenen els éssers humans i proporcionen un marc per millorar i optimitzar l'ensenyament i l'aprenentatge per a totes les persones. Els tres principis del DUA

són:

- Múltiples mitjans de participació = El perquè de l'aprenentatge
- Múltiples mitjans de representació = el què de l'aprenentatge
- Múltiples mitjans d'acció i expressió = El com de l'aprenentatge

M'encanta que el [DUA comenci pel perquè](#), especialment que els alumnes estiguin motivats per voler aprendre. El perquè té a veure amb allò que els interessa i apassiona. M'agrada la idea de tenir la curiositat de saber qui són com a alumnes. Per què no preguntar-nos, per què volem aprendre en primer lloc?

Com hauria de ser el suport al professorat perquè fos efectiu i sostenible?

L'aprenentatge professional fomenta el creixement personal dels professors, però molts programes de desenvolupament professional (DP) estan dissenyats al voltant de l'enfocament de "talla única". Una escola o districte pot exigir que tots els professors hagin d'assistir a sessions específiques al voltant de la missió de l'escola. Els professors van tenir veu en la creació de la missió? Com dona suport el DP de la vostra escola o districte als objectius personals d'aprenentatge professional del professor?

Els diferents models d'aprenentatge professional eficaç tenen en comú que una escola:

- **Reconegui els professors** com a professionals.
- **Se centri en l'aprenentatge** dels alumnes.
- **Fomenti comunitats col·laboratives** de pràctiques.
- **Recolzi el finançament i faciliti el temps** adequat per a practicar les noves habilitats.

Quan els professors identifiquen i aborden allò que necessiten i volen aprendre i l'escola els dona suport proporcionant recursos, persones i temps, això és aprenentatge professional personal efectiu i

integrat. Hi ha 7 estratègies per a un aprenentatge professional personal:

- Plans personals d'aprenentatge professional
- Competències de l'educador
- "Coaching" / "Mentoring"
- Tenir una "llista de temes" pròpia
- Construir i feu créixer la vostra xarxa personal d'aprenentatge (PLN)
- Obtingueu microcredencials
- "EdCamps" i "Unconferences"

Com pot ajudar la tecnologia a fer realitat la inclusió de tots els alumnes a l'escola?

El nostre propòsit ha estat desafiat més del que pensàvem durant la pandèmia de la Covid-19. Ens hem connectat més a través de la tecnologia. Les connexions han acostat els professors que han estat disposats a connectar-se, comunicar-se i col·laborar. Però també va posar de manifest desigualtats que sempre hi han estat. Moltes escoles no tenien recursos i suport perquè alguns estudiants participessin en l'ensenyament a distància. Durant la pandèmia van faltar o no van existir serveis de suport per a estudiants neurodivergents, amb discapacitats físiques o d'ambients marginats.

L'ensenyament va canviar durant la pandèmia. Els professors es van adonar que havien de ser més sensibles al trauma que els nostres alumnes portaven a les aules. Vaig estar en contacte amb els professors a principis del 2021 perquè compartissin els seus perquè i com van recolzar els seus estudiants que van tenir problemes durant la pandèmia.

Craig Shapiro, professor de Salut i Educació Física, va compartir: "el meu perquè se centra a proporcionar un espai positiu, feliç i empoderador per als adolescents. L'estrès que la

Covid-19 ha provocat en molts joves fa que conèixer el nostre perquè no només sigui imprescindible per a nosaltres, sinó també per als nostres alumnes. Han de saber que el motiu pel qual ensenyem se centra a canviar les seves vides per alguna cosa millor. Encara que és impossible veure si estem impactant en tots els estudiants, posar el nostre perquè en acció és important".

Lisa M. Love, una mestra d'infantil, va compartir: "No hi ha paraules per descriure l'estrès d'aquest any escolar, però cada dia faig el que faig per aquells petits que no coneixen l'escola d'una altra manera. Ells són el meu perquè. És una joia per mi ser la seva primera experiència escolar i encara que hem estat a distància tot l'any i només ens veiem en una pantalla, sento la seva connexió i sé que ells senten la meua. Ells són la meua esperança per al futur i, en realitat, jo soc part de la seva esperança per al futur".

Gaudeixo del meu podcast amb educadors inspiradors. A "[Humanitzar l'aprenentatge a distància](#)", Paul Emerich France va compartir que en el seu llibre parla de "l'estructura i la continuïtat, la construcció d'un sentit de comunitat, les estratègies per a l'esperança i la gratitud, i la construcció d'una cultura d'aula resistent amb els sentiments de verificació, els descansos, i altres maneres de mantenir la comunitat d'aula unida. Crec que la idea més important és descentralitzar el que és acadèmic. Hem de sentir-nos còmodes amb el fet que no fem cap progrés significatiu en l'àmbit acadèmic sense una base sòlida d'aprenentatge social i emocional".

Molts professors s'han vist aclaparats i no han pogut conciliar la feina amb la vida familiar. L'estrès ha fet efecte, molts professors

s'estan cremant i molts han deixat la professió. L'aprenentatge socioemocional dels professors és crucial. Per poder modelar l'aprenentatge socioemocional dels nostres alumnes, els professors han de tenir cura primer de si mateixos.

Quina hauria de ser la implicació dels pares en un sistema educatiu inclusiu de qualitat?

Per ajudar als nens a tenir èxit mitjançant l'accés a l'educació permanent, la participació dels pares deriva que els professors i els pares comparteixin la responsabilitat d'ensenyar els alumnes i treballar junts per assolir els objectius educatius. La participació dels pares als programes d'educació inclusiva crea relacions positives, fomenta nous comportaments i augmenta la satisfacció i l'optimisme entre ells mateixos, els fills i els professors. Aquesta implicació de la família és el component clau que condueix a l'èxit de l'alumne i de l'escola.

"[Teaching Tolerance](#)" té una guia antiprejudicis per a l'educació, en què s'assenyala que "la comunicació basada en informació errònia, suposicions o estereotips pot crear distància entre les escoles, les famílies i els estudiants".

Per capgirar la situació, la guia aconsella al personal de l'escola que "assumeixi les bones intencions" en primer lloc, i després treballi per construir una relació positiva i afirmativa amb les famílies emprant les estratègies següents:

- Reconèixer i respectar les diferències en les estructures familiars.
- Aportar un sentit d'autoreflexió i humilitat cultural a totes les converses i les interaccions.
- Considerar la diversitat lingüística, cultural i familiar com a punt fort.

La inclusió té dificultats. Els professors sovint no saben quines estratègies utilitzar o quan ajudar cada nen. Les famílies es poden resistir a la idea, pensant que un nen

No fem cap progrés significatiu en l'àmbit acadèmic sense una base sòlida d'aprenentatge social i emocional

que pot tenir necessitats especials ocuparà massa temps del professor. No obstant això, amb una acurada planificació i comunicació entre el personal i les famílies es pot dur a terme amb èxit. El temps que es dedica a observar els nens, a planificar el dia i a crear modificacions i adaptacions de les activitats pot contribuir a fer que la inclusió tingui més èxit. Per als professors, és important parlar amb les famílies per veure què poden fer a casa, aprendre les estratègies que els pares utilitzen amb èxit, etc. Treballant conjuntament amb els pares es pot incloure tots els nens.

Quan els pares i les famílies es comprometen amb l'educació dels fills, tots se'n beneficien. Els pares compromesos manifesten una actitud millor respecte a l'educació dels seus fills; els seus fills obtenen millors resultats acadèmics, conductuals i socials; i les escoles reben millors valoracions quant a clima i cultura. Són molts els factors que poden influir en el compromís, però una comunicació clara i coherent sobre diferents qüestions –des del progrés acadèmic fins al comportament dels alumnes o la logística diària– és una

Una comunicació clara i coherent sobre progrés acadèmic, comportament o logística és una eina important per a crear confiança

eina important per crear confiança entre els pares i els centres educatius i augmentar el compromís familiar.

Per acabar, explica vostè que de la seva experiència visitant escoles a Nova Zelanda va aprendre la importància de les històries. Ens podria explicar com es viu la inclusió educativa en aquest país i alguna història d'èxit sobre inclusió educativa que heu viscut?

El principi d'inclusió de Nova Zelanda diu: "El currículum és no sexista, no racista i no discriminatori; garanteix que es reconeguin i afirmen les identitats, les llengües, les capacitats i els talents dels alumnes i que se n'atenguin les necessitats d'aprenentatge".

El principi d'inclusió és un dels [vuit principis del pla d'estudis neozelandès](#) que serveixen de base per prendre decisions a les escoles. El principi d'inclusió exigeix que les escoles i els professors ofereixin un pla d'estudis

que celebri les diverses capacitats, llengües, identitats i talents de cada individu, ofereixi oportunitats d'aprenentatge equitatives reconegui i satisfaci les necessitats d'aprenentatge de tots els alumnes.

A Nova Zelanda la cultura d'aula inclusiva valora i reconeix les contribucions de tots els estudiants, les seves famílies/ "whānau" i comunitats.

Vaig tenir la sort de visitar més de 20 escoles a les illes del nord i del sud. I el que vaig veure va ser que tenien aules molt grans amb quatre professors i cent alumnes. Les tenien muntades amb petits cubicles als extrems de l'aula on els nens podien treballar individualment o en petits grups, també al preescolar. Vaig veure nens treballant pel seu compte, n'hi havia diversos que no estaven junts, hi havia un nen sota la taula llegint, etc. Els nens podien triar estratègies d'aprenentatge múltiples. Tenen aquestes oportunitats perquè tenen

El temps que es dedica a observar els nens, planificar el dia i crear adaptacions pot contribuir a fer que la inclusió tingui més èxit

quatre adults a l'aula.

Vaig veure un nen de set anys i li vaig dir: "Què tens a la mà?", i em va dir: "Oh, és la meua llicència d'aprenent, vaig haver de guanyar-m'ho, i així puc demostrar que puc anar pel meu compte a qualsevol lloc." Vaig pensar "una llicència d'aprenent", sí!

I després vaig estar en un altre grup en aquesta mateixa escola. I hi havia un cubicle amb estudiants asseguts als seus ordinadors i vaig dir - Què esteu fent aquí? "Oh, estem treballant en el nostre projecte de passió de l'any."

Una de les nenes estava treballant en un "patchwork". Volia aprendre a fer un cobrellit. Com que conviden els nens a buscar el seu propi mentor de projecte, aquesta nena va dir, la meua àvia fa cobrellits i jo sempre vaig voler aprendre. Ella m'ajuda.

Com que és un procés d'un any, porten un diari, graven vídeos amb el seu mentor, escriuen el que estan fent, fan fotos i vídeos de qualsevol procés que estiguin fent.

Un altre estava aprenent grec. Volia aprendre grec perquè la família és de Grècia. Volia que algú de la seva família l'ajudés i va escollir el seu oncle. Un familiar que m'ensenya la cultura, l'idioma, a cuinar algun plat típic, etc. "I després muntaré una festa grega a finals d'any i cadascun dels meus parents explicarà la seva història".

Així que són històries. Es tracta d'aportar suport intergeneracional i el teu mentor podria ser un altre estudiant de la classe. No ha de ser el professor.

Així que vaig pensar: això és l'aprenentatge personalitzat. I el que vaig veure a tots els nivells va ser

bonic i cada escola tenia 100 nens en una aula gran; va ser simplement preciós.

L'altra cosa sorprenent sobre Nova Zelanda és com ells, crec que va ser el 1983, van decidir canviar el pla d'estudis, però també incorporar-hi la cultura maori. Així que quan vas per Nova Zelanda, veus i sents maori a gairebé totes les escoles, als senyals del carrer, etc. Ells també em van dir que hauria d'aprendre maori, i ho vaig fer.

I simplement vaig pensar que quan es parla de reconciliació amb un país amb els pobles indígenes, podríem aprendre'n, si poguéssim veure com ho van fer i van incorporar la cultura de la gent que hi havia abans que nosaltres, és simplement bonic. Així que havia de compartir una mica tot això.

